

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **M. I.**, narozena [datum], státní příslušnost [stát]
bytem [adresa]
zastoupena obecnou zmocněnkyní [jméno]
adresa pro doručování [adresa]

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2018, č. j. MV-27464-4/SO-2018

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní

orgán I. stupně“) ze dne 8. 1. 2018, č. j. OAM-11868-35/TP-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítá žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

II. Průběh správního řízení a napadené rozhodnutí žalované

2. Správní orgán I. stupně ve svých závěrech vycházel z podkladů, které žalobkyně připojila ke své žádosti o udělení trvalého pobytu podané dne 28. 7. 2016, a dalších podkladů, k jejichž předložení v průběhu řízení žalobkyni vyzval, nebo si je jinak obstaral. Potřebnou výši prostředků k trvalému pobytu na území přitom správní orgán I. stupně určil tak, že za společně posuzované osoby pro určení částky životního minima je nutné v souladu s § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“) považovat manžela žalobkyně a její dceru, kteří měli podle jeho zjištění bydlet v jedné domácnosti – za celkovou částku životního minima tak považoval částku **8 800 Kč**. Správní orgán I. stupně dále připustil, že žalobkyně doložila, že má zajištěné ubytování (předložením výpisu z katastru nemovitostí vypovídajícím o vlastnictví bytu), nicméně nedoložila odůvodněné náklady na své bydlení; tyto náklady proto stanovil podle normativních nákladů na bydlení ve výši **8 939 Kč**. Celková minimální částka, kterou měla žalobkyně jako svůj příjem doložit tak podle správního orgánu I. stupně činila **17 739 Kč**.
3. Pokud jde o doložení příjmů, žalobkyně ke své žádosti nejprve předložila pracovní smlouvu se společností Beauty Effects, s. r. o., výplatní pásky a potvrzení o průměrném výdělků za období duben až červen 2016. Doklady týkající se pracovní činnosti pro tuto společnost, k nimž žalobkyně ještě doložila zúčtování mzdy za období červen – září 2016 a také výpisy z bankovního účtu vedeného u [banka], správní orgán I. stupně neakceptoval. To především proto, že z výpisu z obchodního rejstříku společnost Beauty Effects, s. r. o. zjistil, že v ní figuruje pouze jediný jednatel, kterým je žalobkyně, která tak uzavřela pracovní smlouvu sama se sebou, v čemž shledal rozpor. K jeho výzvě pak žalobkyně doložila mandátní smlouvu o výkonu funkce jednatele uzavřenou mezi ní a předmětnou společností ke dni 1. 6. 2016; v této smlouvě byla výše její odměny stanovena na 25 000 Kč hrubého měsíčně. Správní orgán I. stupně následně uvedené skutečnosti ověřil u Pražské správy sociálního zabezpečení, z jejíhož sdělení vyplynulo, že úhrny vyměřovacích základů žalobkyně se v průběhu času změnily, kdy do října 2016 odpovídal úhrn vyměřovacích základů uvedené hrubé výši odměny žalobkyně a dále od listopadu 2016 byl tento základ významným způsobem snížen – přehledy o výši pojistného nekorespondovaly s doklady, které žalobkyně předložila správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně provedl rovněž výslech žalobkyně, v rámci něhož žalobkyně popsala svou činnost pro společnost Beauty Effects, s. r. o. Žalobkyně vypověděla, že pro společnost pracuje i jako zaměstnanec, přičemž výše její aktuální měsíční odměny ke dni výslechu (7. 6. 2017) činí 20 415 Kč čistého, přičemž ale tuto odměnu má její účetní snížit na 15 000 Kč. K následné výzvě správního orgánu I. stupně pak žalobkyně v podání ze dne 10. 9. 2017 doplnila, že z výkonu funkce jednatele dostává 10 000 Kč měsíčně a má příjmy z pronájmu, které podle správního orgánu I. stupně nijak nedoložila. Žalobkyně v tomto doplnění rovněž uvedla, že její dcera bydlí sama, nikoli se žalobkyní; ani tuto skutečnost ovšem podle správního orgánu I. stupně nijak nedoložila. Na základě uvedených rozporů a nedoložených tvrzení správní orgán I. stupně uzavřel, že

žalobkyně věrohodným způsobem nedoložila, že by dosahovala alespoň minimální zákonem požadované výše příjmů, přičemž nedoložila ani skutečné náklady na bydlení.

4. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém zejména namítala, že její dcera bydlí na jiné adrese, a tudíž nemůže být posuzována společně se žalobkyní a jejím manželem. Rovněž uvedla, že opakovaně dokládala rozpis plateb za byt hrazených společností JIVIS v.s. (pozn. zřejmě mělo být správně JIVIS, a.s. nebo JiViŠ, s.r.o.), které hradí její manžel, jenž žalobkyni rovněž měsíčně přispívá částkou 5 000 Kč; žalobkyně poukázala také na mandátní smlouvu, v níž měla stanovenou odměnu ve výši 25 000 Kč v období od 1. 1. 2016 do 1. 11. 2016, následně od 1. 12. 2016 ve výši 10 000 Kč, a na skutečnost, že společnost Beauty Effects, s.r.o. hradí žalobkyni nájemné ve výši 20 000 Kč. Žalobkyně proto namítala, že jí zůstává měsíčně 16 000 Kč čistého. Vedle toho žalobkyně upozornila na podle ní nevhodně a zaujatě vedený výslech ze strany správního orgánu I. stupně a na skutečnost, že zamítnutí žádosti má silný negativní vliv na její soukromý a kulturní život v českém prostředí.
5. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí k těmto námitkám předně uvedla, že v průběhu odvolacího řízení zjistila, že dcera žalobkyně po vydání prvostupňového rozhodnutí změnila místo svého bydliště, k čemuž žalovaná přihlédla a v důsledku čehož byla posuzována pouze se svým manželem. Proto byla v jejím případě jako určující částka životního minima cizince určena částka **5 970 Kč**. Pokud jde o výši nákladů na bydlení, žalobkyně do žádosti o povolení k trvalému pobytu doložila výpis z katastru nemovitostí osvědčující její vlastnické právo k bytu, nedoložila však skutečně odůvodněné náklady na bydlení, proto žalovaná vycházela z normativních nákladů na ubytování. Přihlédla k tomu, že dcera žalobkyně s ní již nebydlí a vycházela z částky **6 489 Kč** (nikoliv 8 939 Kč). K odvolací námitce, že žalobkyně opakovaně dokládala roční rozpis plateb na bydlení žalovaná uvedla, že tyto nejsou součástí spisového materiálu, přičemž žalobkyně je na podporu svých tvrzení k odvolání nepřipojila; proto k nim nemohla přihlédnout.
6. Ve vztahu k prokázání výše příjmů žalobkyně pak žalovaná konkrétně konstatovala, že si správní orgán I. stupně zcela správně vyžádal evidenci pojistných vztahů společnosti Beauty Effects, s.r.o. a přehled o výši pojistného a faktických odvodech žalobkyně, přičemž z těchto informací jednoznačně vyplynulo, že úhrny vyměřovacích základů se v průběhu času změnily – do října 2016 odpovídal úhrn vyměřovacích základů hrubé výši odměny žalobkyně, avšak dále od listopadu 2016 byl tento základ významným způsobem snížen. Tyto přehledy tak nekorespondují s doklady, které žalobkyně předložila správnímu orgánu I. stupně, proto nelze k jejím příjmům přihlédnout. K dalším tvrzeným příjmům z pronájmu ve výši 20 000 Kč žalovaná uvedla, že žalobkyně žádnou nájemní smlouvu správnímu orgánu I. stupně ani odvolacímu orgánu nepředložila. Aby k tomu všemu mohl být tento příjem posuzován jako stálý a pravidelný ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, musel by být předmětem daně z příjmu fyzických osob. K uvedenému pak žalovaná ještě doplnila, že v průběhu řízení byla žalobkyně upozorňována i na to, že může doložit i příjmy svého manžela, žalobkyně však žádné doklady v tomto směru nepředložila.
7. Podle žalované se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval i přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, když v jejím případě nedošlo k tomu, že by byl žalobkyni uložen zákaz pobytu na území a ta by byla nucena k vycestování. K údajně nevhodně vedenému výslechu žalobkyně žalovaná konečně uvedla, že se k této otázce nemůže objektivně vyjádřit, přičemž ohledně chování pracovníků vedoucích výslech se žalobkyně musí obrátit přímo na správní orgán I. stupně.

III. Obsah žaloby

8. Úvodem rekapitulace obsahu žaloby soud uvádí, že žalobkyně ve své žalobě, do které v podstatné míře jen převzala obsah svého odvolání, brojí proti napadenému rozhodnutí žalované značně nepřehledně a neuceleně ve dvou samostatných částech, které se však v podstatné míře opakují. Pro přehlednost lze její námitky strukturovat do následujících námitkových okruhů:
9. Předně žalobkyně namítala, že žalovaná zahrnula do okruhu společně posuzovaných osob nejen ji a jejího manžela, nýbrž též její dceru, přestože opakovaně doložila, že dcera bydlí samostatně a nemůže být tudíž zahrnuta do okruhu společně posuzovaných osob. Z tohoto důvodu žalovaná jako částku určující částku životního minima cizince považovala částku 8 800 Kč, přestože správná částka činí **5 970 Kč** (po odečtení 2.830,- Kč za dceru jako v pořadí druhou společně posuzovanou osobu).
10. Dále žalobkyně namítala, že opakovaně doložila roční rozpis plateb, které za svůj byt hradí a dokonce podávala přesný a detailní rozpis služeb, které používá a hradí; měsíčně pak tato částka činí **4 600 Kč**. Nelze se proto ztotožnit s názorem žalované, podle níž žalobkyně nedoložila odůvodněné náklady na bydlení a která proto v případě žalobkyně a počtu společně s ní posuzovaných osob posoudila náklady na ubytování v částce normativní, které činí zákonem určenou částku ve výši 8 939 Kč.
11. Z výše uvedených důvodů proto žalobkyně odmítá závěr žalované, podle které je za celkovou určující částku, kterou byla žalobkyně povinna doložit jako její minimální úhrnný měsíční příjem, třeba považovat součet dvou výše uvedených částek 8. 800,- Kč a 8 939 Kč, tj. **17 739 Kč**, když správná částka činí v jejím případě **13 400 Kč**. A zohlednila-li by žalovaná i výši doložených skutečných měsíčních nákladů na bydlení ve výši 4 600 Kč, byla by tato částka **11 000 Kč**.
12. Žalobkyně dále namítala, že se neztotožňuje se závěrem žalovaného, podle něhož nedoložila doklad o zajištění finančních prostředků, neboť z její pracovní smlouvy, kterou doložila při podání žádosti, stejně jako z opravené mandátní smlouvy, kterou doložila po výzvě k doplnění, vyplývá, že pracuje jako jednatelka společnosti Beauty Effects, za což měla stanovenou odměnu ve výši 25 000 Kč měsíčně, a to od 1.1.2016 do 31. 11. 2016 a od 1.12. 2016 až dosud odměnu ve výši 10 000 Kč měsíčně. K tomu všemu jako vlastník bytu dostává ještě nájemné od společnosti Beauty Effects za poskytování sídla společnosti a pronájem nebytových prostor pro skladování produktů a zboží, a také nájem garáže, a to od 1. 1. 2017. V rámci výše uvedeného je tak zjevné, že její příjmy dosahují výše 30 000,- Kč měsíčně, její měsíční náklady činí 13 400 Kč, což znamená, že rozdíl mezi jejími příjmy a náklady činí 16 600 Kč, když v jejím případě je dle zákona postačující příjem 13 400 Kč. Uvedené žalobkyně prokazovala účetními doklady i výpisy z účtů; k těm žalobkyně doplnila, že se jednalo o výpisy prostřednictvím internetbankingu, tudíž není důvod je nepovažovat za řádné důkazy. I těmito výpisy tak žalobkyně doložila potřebnou výši svých příjmů.
13. Dále žalobkyně brojila proti způsobu výsledku pracovníci správního orgánu I. stupně, který byl veden nevhodně a arogantně, přičemž v jeho průběhu nerozuměla některým otázkám a cítila se z něj velmi vyčerpaná (i přesto však při výsledku doložila rozpis nákladů na bydlení, které hradí její manžel).
14. Jako poslední žalobní bod pak žalobkyně uvedla, že zamítnutí její žádosti má negativní vliv na její soukromý život, když je nucena jednou za rok na velvyslanectví Ruské federace měnit

svůj cestovní pas, neboť kvůli množství překlenovacích lístků nezbyvá místo na víza. Celá situace má negativní dopad na její zdraví – kvůli výsledku, který byl naposledy proveden správním orgánem, musela skoro týden zůstat doma kvůli pracovní neschopnosti, což může doložit potvrzením od lékaře. V neposlední řadě je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí má rovněž velmi negativní dopad na soukromý a osobní život žalobkyně, která již několik let působí v České republice a v rámci své podnikatelské činnosti má zde rodinné a pracovní zázemí, přátele a vlastní nemovitost. Na jiném místě žaloby k tomu uvedl, a že s rozhodnými skutečnostmi jejího soukromého a rodinného života se žalovaná nijak nevypořádala.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila tak, že správní orgán I. stupně nepochybil při výpočtu čistého měsíčního příjmu žalobkyně a v napadeném rozhodnutí správně uvedl společně posuzované osoby. Žalovaná z Cizineckého informačního systému zjistila, že dcera žalobkyně změnila místo bydliště a k této změně přihlédla. Žalovaná dále popsala, jaké podklady žalobkyně předložila, a zdůraznila, že řízení o žádosti dle § 44 a násl. správního řádu je zahájeno na žádost účastníka a je tedy na něm, aby doložil všechny rozhodné skutečnosti, popř. navrhl důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno dle ustanovení § 52 správního řádu, k čemuž žalovaná odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2005 č. j. ÚS 729/2000. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně byla opakovaně ve výzvách k odstranění vad žádosti upozorňována na to, že může doložit doklady o příjmu společně s ní posuzovaných osob. Žalobkyně ovšem doklady o příjmu jejího manžela nepředložila. Ve zbytku žalovaná fakticky jen zopakovala argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaná vyjádřily konkludentně svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (žalobkyně žádné důkazní návrhy výslovně nevznesla), rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
18. K věci samé pak soud nejprve uvádí, že žalobkyně požádala o udělení trvalého pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Formu a náležitosti této žádosti stanovuje § 70 téhož zákona. Pro nynější věc je podstatné znění § 70 odst. 2 písm. d) věty před středníkem, podle kterého musí být k žádosti přiložen „*doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území* (§ 71 odst. 1)“. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území „*považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim^{9d)} cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem^{9e)} nebo částky, kterou cizinec věrohodně*

prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. (...) Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu“ (pozn. podtržení doplněno).

19. Předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území je tedy nezbytnou náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Nedoložení předmětného dokladu přitom může vést k negativnímu rozhodnutí ve věci, tj. k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce výslovně specifikoval, že předmětným dokladem je takový doklad, který prokazuje, že příjem cizince je jednak pravidelný a dále že úhrnný měsíční příjem cizince, popř. i společně s ním posuzovaných osob, nebude nižší než součet částky životního minima cizince, popř. i společně s ním posuzovaných osob, a dále nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení, nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů na bydlení.
20. Podstata projednávané věci pak spočívá právě v posouzení, zda žalobkyně v průběhu správního řízení řádně a věrohodně doložila zajištění prostředků dostatečných k trvalému pobytu na území v zákonem požadované výši, resp. zda byla tato požadovaná výše řádně určena.
21. Prvou zásadní námitkou žalobkyně totiž bylo tvrzení, že žalovaná zahrnula do okruhu společně posuzovaných osob též její dceru, přestože žalobkyně opakovaně doložila, že dcera bydlí samostatně. Soud však musí k této námitce uvést, že toto tvrzení nemá oporu ve správním spise (napadeném rozhodnutí), neboť je zřejmé, že žalovaná změnu bydliště dcery žalobkyně jako novou skutečnost v potaz vzala. Jak totiž vyplývá přímo z napadeného rozhodnutí: „Komise z Cizineckého informačního systému zjistila, že dcera žalobkyně dne 19. 2. 2018, tj. po vydání napadeného rozhodnutí změnila místo bydliště, a to na adresu N. 1824/26, P. 4. Komise k této změně přihlédla jako k nové skutečnosti a uvádí, že žalobkyně je ve smyslu § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu společně posuzována pouze s jejím manželem. S ohledem na výše citovaná ustanovení zákona o životním a existenčním minimu je v případě žalobkyně jako určující částku životních minim cizince třeba považovat částku **5.970,- Kč**.“ (viz str. 8 napadeného rozhodnutí). Za společně posuzovanou osobu tudíž žalovaná považovala toliko manžela žalobkyně, nikoli její dceru.
22. Stejně je tomu tak v případě tvrzení žalobkyně, že opakovaně doložila své skutečné náklady na bydlení – roční rozpis plateb, které hradí ve výši 4 600 Kč měsíčně. Opět, něco takového ze správního spisu nevyplývá, neboť žalobkyně doklad o pravidelných měsíčních platbách za užívání bytu v jejím vlastnictví správnímu orgánu nepředložila, byť to opakovaně ve svých podáních směřujících vůči správním orgánům a soudu tvrdila. Naopak, ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně k podané žádosti žádný takový rozpis záloh služeb za užívání bytu nedoložila. Správní orgán I. stupně proto žalobkyni vyzval v souladu § 45 odst. 2

správního řádu usnesením ze dne 22. 8. 2017 k doložení takového dokladu, včetně poučení o tom, co tvoří skutečné náklady na bydlení.

23. Na tuto výzvu reagovala žalobkyně tak, že vůči správnímu orgánu I. stupně směřovala podání ze dne 10. 9. 2017, v němž uvedla, že k tomuto podání přikládá též výpis služeb za užívání předmětného bytu hrazených Společenství vlastníků jednotek Z. 4, avšak tento výpis, včetně vyčíslení skutečných nákladů za dodávku služeb, v jejím podání chyběl. Pokud má snad úhrada těchto plateb vyplývat z doložených výpisů z bankovního účtu, tak soud musí uvést, že žalobkyně k tomuto podání skutečně doložila tzv. výpis pohybu na účtu vedeného u [banka], avšak z nějž pouze vyplývá, že žalobkyně od 1. 9. 2017 do 10. 9. 2017 provedla několik transakcí, vesměs nákupů běžného spotřebního zboží, a dále k tomuto podání předložila tzv. historii transakcí na účtu vedeného u České spořitelny a.s. za období od 1. 3. 2017 – 11. 9. 2017, z nějž však také vyplývá jen to, že žalobkyně učinila několik transakcí, výběrů a vkladů hotovosti. Z žádného bankovního výpisu tak nevyplývá, že žalobkyně hradí pravidelně onu zmiňovanou částku ve výši 4 600 Kč na zálohách příslušnému společenství vlastníků jednotek za užívání předmětného bytu. Uvedené žalobkyně žádným způsobem nedoložila ani v rámci svého výsledku dne 7. 6. 2017, jak tvrdila v žalobě. V této souvislosti navíc nelze přehlédnout, že u výsledku žalobkyně uvedla, že její měsíční náklady na bydlení představuje splátka hypotéky ve výši 8 000 Kč a zálohy na energie ve výši 6 500 Kč, tedy částky neodpovídající uváděné částce 4 600 Kč.
24. Soud se tak musí plně ztotožnit se závěrem žalované, podle níž žalobkyně nepředložila správnímu orgánu I. stupně žádný relevantní doklad, tj. například rozpis příspěvků a záloh vystavený od příslušného společenství vlastníků jednotek prokazující její tvrzení, nebo alespoň bankovní výpis, z něhož bude skutečně seznatelné, že pravidelně po dobu několika měsíců hradí tuto předepsanou částku na účet příslušného společenství vlastníků jednotek. Podle názoru soudu tak žalovaná správně uzavřela, že žalobkyně „nepředložila skutečně odůvodněné náklady na bydlení, proto správní orgán prvního stupně vycházel z normativních nákladů na ubytování ve výši 8.939 Kč“, přičemž žalovaná zde opět výslovně uvádí, že přihlédla k tomu, že „dcera žalobkyně ode dne 19. 2. 2018 nepobývá s žalobkyní ve společné domácnosti“, a proto žalovaná „vycházela z částky 6. 489 Kč“ (opět viz str. 8 napadeného rozhodnutí).
25. S ohledem na výše uvedené je proto námitka žalobkyně, že odmítá závěr žalované, podle které je za celkovou určující částku, kterou byla žalobkyně povinna doložit jako její minimální úhrnný měsíční příjem, třeba považovat součet částek 8 800 Kč a 8 939 Kč, tj. částku 17 739 Kč, když správná částka činí 13 400 Kč, naprosto lichá, neboť žalovaná evidentně vycházela z částky životního minima ve výši 5 970 Kč a částky normativních nákladů na bydlení ve výši 6 489 Kč, tj. celkem 12 459 Kč. Žalobkyně tedy byla povinna doložit, že její příjmy dosahují právě posledně uvedené částky – to se jí však nepodařilo.
26. K tomu soud nejprve podotýká, že žalobkyně byla povinna osvědčit svůj **pravidelný, stálý a dostatečný příjem**, jak vyžaduje zákon o pobytu cizinců. Smysl a účel prokazování příjmu cizince vyplývá z již citovaného § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jenž vyžaduje doložení pravidelnosti příjmů cizince v aktuálním období tak, aby bylo vyloučeno riziko, že cizinec bude potencionálně představovat zátěž pro sociální systém. Jedná se přitom o zpřísnění podmínek, jež zcela odpovídá povaze trvalého pobytu představujícímu v pomyslné hierarchii pobytových titulů samotný vrchol (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 - 41). V tomto směru lze ostatně poukázat i na čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků

třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, ze kterého plyne, že členské státy požadují od státních příslušníků třetích zemí, aby prokázali, že mají stálé a pravidelné příjmy, které jsou dostatečné k zajištění jejich výživy a výživy jejich rodinných příslušníků, aniž by využívali systému sociální podpory dotčeného členského státu. Členské státy posoudí tyto příjmy z hlediska jejich povahy a pravidelnosti a před podáním žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta mohou přihlídnout k výši minimální mzdy a minimálního důchodu.

27. Lze připustit, že k podané žádosti a také později v průběhu řízení žalobkyně k tvrzením o svých příjmech určité doklady předkládala, nicméně tato tvrzení a doklady hodnotí soud jako nedostatečná a mnohdy i vzájemně rozporná. Žalobkyně nejdříve společně se svou žádostí předložila pracovní smlouvu uzavřenou se společností Beauty Effects, s. r. o., výplatní pásky za období duben až červen 2016 a potvrzení o průměrném výdělku za toto období ze dne 18. 7. 2016, z nichž vyplývalo, že žalobkyně měla pobírat čistou mzdu ve výši 20 412 Kč; tyto podklady však správní orgán I. stupně zpochybnil na základě toho, že tuto smlouvu žalobkyně uzavřela se společností, v níže je sama jedinou jednatelkou. Následně žalobkyně k jeho výzvě ze dne 21. 9. 2016 předložila ještě výplatní lístky za období květen až září 2016, včetně zúčtovací listiny mezd za stejné období, a výpisy z bankovních účtů (z nichž sice vyplývají určité platby, nikoliv však příjem mzdy z výkonu výdělečné činnosti, když tyto částky ani neodpovídají částkám uváděným na výplatních lístcích – viz níže), aby poté dne 13. 1. 2017 správnímu orgánu I. stupně zaslala mandátní smlouvu ze dne 1. 6. 2016, o níž se však dříve ve své žádosti ze dne 28. 7. 2016 ani při předchozím doplnění podkladů nijak nezminila.
28. Ustanovení mandátní smlouvy, podle kterého si žalobkyně jako jediná jednatelka společnosti Beauty Effects s. r. o. má vyplácet odměnu ve výši 25 000 Kč hrubého měsíčně, navíc správní orgán I. stupně zpochybnil, a to na základě dotazu na Pražskou správu sociálního zabezpečení, zda je uvedena společnost registrována jako plátce pojistného, zda společnost odvádí za žalobkyni pojistné a v jaké výši. Z odpovědi Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 5. 2017 je patrné, že společnost Beauty Effects s. r. o. je jako plátce pojistného registrovaná od 1. 4. 2016, přičemž z přehledu o pojistném na sociálním zabezpečení vyplývá, že žalobkyně odvedla za období od dubna do října 2016 na pojistném na sociální zabezpečení částku ve výši 7 875 Kč, což odpovídá vyplacené měsíční hrubé odměně ve výši 25 000 Kč, avšak za období od listopadu 2016 do března 2017 pouze částku ve výši 788 Kč, což pro změnu odpovídá vyplacené měsíční hrubé odměně ve výši pouhých 2 500 Kč. Z výše uvedeného je tak patrné, že žalobkyně tvrzených pravidelných měsíčních příjmů ve výši 25 000 Kč hrubého v rozhodném období nedosahovala.
29. Soud proto musí přisvědčit závěru žalované, že se v průběhu správního řízení vyskytly rozpory mezi tvrzeným a faktickým stavem ohledně žalobkyní dosahovaných příjmů, které žalobkyně až do vydání prvostupňového rozhodnutí nerozptýlila. Spíše naopak, žalobkyně pochybnosti správního orgánu I. stupně v průběhu správního řízení ještě posílila, když při svém výsledku dne 7. 6. 2017 tvrdila, že k datu výsledku její čistá odměna činí 20 415 Kč a že její účetní tuto částku hodlá snížit na částku 15 000 Kč, přičemž ve svém podání ze dne 10. 9. 2017 posléze uvedla, že podle mandátní smlouvy dosahuje její odměna výše 10 000 Kč měsíčně. V odvolání ze dne 11. 2. 2018 pak žalobkyně dokonce uvedla, že její pravidelná měsíční odměna činí 10 000 Kč již od 1. 11. 2016. Žalobkyně tak v průběhu správního řízení uváděla zcela rozdílná tvrzení ohledně výše svých příjmů, jež si vzájemně protiřečila a tato svá tvrzení navíc nijak nedokládala.

30. Pokud žalobkyně namítala, že od 1. 1. 2017 pobírá rovněž nájemné ve výši 20 000 Kč, ani k tomu nedoložila nic na podporu svých tvrzení. O tvrzených příjmech z nájmu se přitom žalobkyně poprvé zmínila až ve svém podání ze dne 10. 9. 2017, kde uvedla, že dostává „*ještě nájemné od společnosti Beauty Effects s.r.o. za poskytování sídla společnosti a nájem nebytových prostorů (sklepa) pro skladování produktů a zboží firmy a také nájem garáže. Podle této nájemní smlouvy dostávám měsíčně dalších 20.000,- Kč*“. Nájemní smlouvu však žalobkyně k tomuto podání a ani později nepřiložila, stejně jako doklad prokazující, že je jí podle příslušné nájemní smlouvy pravidelně nájemné plněno.
31. Pro úplnost pak soud dodává, že pravidelný a stálý příjem v potřebné výši (ať už z výdělečné činnosti ve společnosti Beauty Effects, s. r. o. nebo z nájmu) nevyplývá ani z předkládaných výpisů z bankovních účtů. Soud však v této souvislosti považuje za potřebné nejprve korigovat požadavek správních orgánů na předložení výpisu z bankovního účtu, jenž by musel být verifikován příslušnou bankovní institucí; takový požadavek ze zákona o pobytu cizinců totiž neplatí. Soud přitom běžné výpisy z účtů považuje za standardní důkazní prostředek, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu: „*Akceptují-li prosté kopie listin sloužících jako důkazní prostředky civilní i správní soudy, nevidí Nejvyšší správní soud (při absenci výslovné právní úpravy v zákoně) žádný důvod, proč by toto pravidlo nemělo platit rovněž pro řízení před správními orgány*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 399/2018 - 34).
32. Žalobkyně v průběhu řízení předložila výpisy z účtů nejprve ve svém podání ze dne 10. 11. 2016, kdy předložila výpisy ze svého bankovního účtu vedeného u [banka] a jeden výpis z účtu společnosti Beauty Effects, s. r. o. vedeného u UniCredit Bank. Z těchto výpisů jsou patrné jisté platby (celkem 3), tyto platby jsou však nepravidelné a řádově nižší, než by měl být příjem žalobkyně z výkonu její výdělečné činnosti – žalobkyní tvrzený příjem z těchto výpisů ve skutečnosti nevyplývá. Výpisy z bankovních účtů předložila žalobkyně ještě s podáním ze dne 10. 9. 2017, konkrétně výpis z účtu vedeného u [banka] za období září 2017 a z účtu vedeného u České spořitelny za období března – září 2017, z nichž (zejména z výpisu z účtu u České spořitelny) jsou opět zřejmé jisté přijaté platby. Není z nich však vůbec zřejmý příjem z výdělečné činnosti pro společnost Beauty Effects, s. r. o. a ani příjem z nájmu; přijaté platby jsou vždy vkládány v hotovosti, aniž by bylo zřejmé, odkud pochází, přičemž jsou zcela nepravidelné (v rozmezí 2 000 – 34 000 Kč). Takto doložené výpisy z účtů proto nelze považovat za věrohodný a spolehlivý doklad o pravidelném příjmu žalobkyně v dostatečné výši. V této souvislosti je navíc nutné připomenout, že § 71 odst. 1 in fine zákona o pobytu cizinců omezuje možnost prokázat pravidelné příjmy výpisy z bankovních účtů jen pro případy, pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem. Pokud žalobkyně tvrdila, že má příjmy z výdělečné činnosti, resp. z nájmu nebytových prostor, byla povinna tato svá tvrzení primárně doložit tomu odpovídajícími doklady (např. výplatní pásky, pokladní doklady, nájemní smlouva apod.).
33. Soud proto musí v dané věci uzavřít, že žalobkyně ve správním řízení neprokázala svá tvrzení a neunesla tak své důkazní břemeno, které jí v tomto řízení tíží, a to ani po opakovaných výzvách správního orgánu I. stupně, v rámci nichž se žalobkyni dostalo zcela jasného zdůvodnění toho, co je nutné k žádosti ještě doložit, včetně podrobného poučení, jaké doklady se po žalobkyni vyžadují a jaké důsledky to pro ni v případě nedoložení může mít. Soud k tomuto dále poznamenává, že zásadně přitom není povinností správních orgánů opakovaně vyzývat žadatele k doložení podkladů potřebných pro vyhovění žádosti. Poučovací povinnost správního orgánu vůči účastníkům ve smyslu § 4 odst. 2 správního

řádu není možno vnímat jako ničím neomezenou a absolutní povinnost poučovat jej o všem a za všech okolností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 9 Azs 64/2008 - 67). Naopak, v řízeních zahájených na základě žádosti je především na žadateli (zde žalobkyni), aby shromáždil a předložil správnímu orgánu podklady potřebné pro rozhodnutí, tj. unesl své důkazní břemeno.

34. K námitkám týkajícím se nevhodně vedeného výsledku soud ve shodě se žalovanou uvádí, že případný nevhodný či arogantní postup úředních osob bylo nutné primárně řešit přímo se správním orgánem I. stupně, např. stížností podle § 175 odst. 1 správního řádu. Z pohledu nynějšího soudního přezkumu by případná pochybení úředních osob byla významná toliko tehdy, jestliže by dopadala na použitelnost informací získaných při výsledku jako jednoho z podkladů rozhodnutí ve věci. Takové vady ve vedení výsledku ovšem soud neshledal, když z protokolu o výsledku ze dne 7. 6. 2017 navíc nijak nevyplývá, že by úřední osoby postupovaly jakkoli nevhodně nebo arogantně – podle protokolu to byla naopak žalobkyně, jež se jednou vyjádřila vulgárně rusky. Soud doplňuje, že pokládané otázky byly slušné, jasné a srozumitelné a týkaly se rozhodných otázek spojených zejména s činností žalobkyně pro společnost Beauty Effects, s. r. o. a její dřívější obživy. Žalobkyně měla po celou dobu výsledku k dispozici tlumočnicku do ruského jazyka a ani jednou neuvedla, že položené otázky nerozumí, nebo jí otázky připadají nevhodné.
35. Soud též nepřisvědčil námitce, že správní orgány nedbaly na přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně se v tomto směru omezila pouze na obecnou proklamaci, že na území ČR žije zcela legálně dlouhou dobu, má zde rodinné a pracovní zázemí a že neudělení trvalého pobytu a komplikace s tím spojené jí omezují rozvíjet její podnikatelskou činnost.
36. K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života soud připomíná, že v tomto případě se jednalo o zamítnutí žádosti žalobkyně o získání pobytového oprávnění (dokonce nejvyššího pobytového oprávnění – trvalého pobytu), nikoli o zrušení povolení k pobytu či dokonce správní vyhoštění. Této skutečnosti je tak samozřejmě nutné přizpůsobit i posouzení možného hrozícího zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jeho intenzity. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 30/2018 - 45, „(r)ozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“
37. Správní orgán I. stupně se přitom v prvostupňovém rozhodnutí přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zaobíral, když rozebral, že žalobkyně pobývá na území ČR nepřetržitě již od roku 2009, poslední pobytové oprávnění realizovala na základě dlouhodobého pobytu za účelem „podnikání-účast v právnické osobě“ od 22. 5. 2013 do 21. 5. 2015, přičemž s ohledem na její podanou žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu a žádost o zaměstnaneckou kartu, o kterých nebylo dosud rozhodnuto, může žalobkyně pobývat na území na základě pobytové fikce. Proto podle správního orgánu I. stupně nemůže dojít k zásahu do rodinných vazeb žalobkyně ve smyslu, že by omezil její práva na realizaci soukromého a rodinného života, neboť z průběhu řízení

je zřejmé, že žalobkyně pobývá na území ČR se svoji rodinou a může tak pobývat i nadále. Správní orgán I. stupně ještě doplnil, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně má podané žádosti o jiná, nižší pobytová oprávnění, má další možnost, jak prokázat splnění i jiných podmínek pro udělení takových pobytových oprávnění, aby se dále mohla integrovat na území a znovu usilovat o získání trvalého pobytu, přičemž tuto možnost ji správní orgán I. stupně napadeným rozhodnutím nikterak neodnímá.

38. Podle názoru soudu bylo toto zdůvodnění, s nímž se ztotožnila též žalovaná, naprosto dostačující. Jen pro pořádek k tomu soud doplňuje, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobkyně vede u zdejšího soudu (pod sp. zn. 14 A 235/2018) se žalovanou ještě další spor, ve kterém podala žalobu proti pozdějšímu rozhodnutí žalované ve věci zamítnutí její žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. Tato skutečnost však na výše uvedených závěrech ničeho nemění, neboť zamítnutí žádosti žalobkyně o uvedenou nižší formu pobytového oprávnění nastalo až po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalované); nehledě na to, že skutečnosti významné z pohledu dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně mohou být zdejším soudem případně zohledněny v tomto pozdějším řízení.
39. Z pohledu nyní rozhodované věci je podstatné, že žalobkyně v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a ani v žalobě nikterak blíže nespecifikovala skutkové okolnosti (mimo v zásadě nevýznamnou významnou povinnost jednou za rok měnit cestovní pas na velvyslanectví Ruské federace), případně další významné skutečnosti, jež by mohly založit závěr, že zamítnutí žádosti by představovalo skutečně reálný a nepřiměřený zásah do jejího soukromí a rodinného života. Takovou významnou skutečností nemůže být ani zcela vágní tvrzení, že bez povolení k trvalému pobytu nemůže čerpat úvěr na rozvoj podnikání, aniž by žalobkyně blíže vysvětlila, jakým způsobem je nyní při přechodném pobytu na území v tomto fakticky omezena.
40. Jak v této souvislosti zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, žádost o povolení k trvalému pobytu se zahajuje na návrh účastníka řízení a proto „v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60). Jinými slovy, bylo opět především povinností žalobkyně, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, a též prokázala závěr, že zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromí, což však žalobkyně neučinila.

VI. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Městský soud v Praze uzavírá, že žalobu shledal nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěšná nebyla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nad rámec její běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. 5. 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu